

AgEcon SEARCH
RESEARCH IN AGRICULTURAL & APPLIED ECONOMICS

The World's Largest Open Access Agricultural & Applied Economics Digital Library

This document is discoverable and free to researchers across the globe due to the work of AgEcon Search.

Help ensure our sustainability.

Give to AgEcon Search

AgEcon Search
<http://ageconsearch.umn.edu>
aesearch@umn.edu

*Papers downloaded from **AgEcon Search** may be used for non-commercial purposes and personal study only. No other use, including posting to another Internet site, is permitted without permission from the copyright owner (not AgEcon Search), or as allowed under the provisions of Fair Use, U.S. Copyright Act, Title 17 U.S.C.*

IN MEMORIAM

СЕЋАЊЕ НА Проф. др РАДОСАВА ТОМИЋА

Дванаестог априлског дана ове 2007. године, преминуо је наш цењени професор, син, брат, супруг, родитељ, рођак и колега др Радосав – Раде Томић. То је дан који је снагом судбине одредио да занавек клоне Радова глава, која је увек мислила како ваља сину, брату, супругу, родитељу, рођаку, професору и како доликује човекољупцу.

Ништа у овом животу није стално осим смрти и она је вернија од живота јер никога не напушта. Она је занавек склопила Радове очи које су нас до последњег тренутка обасјавале топлином погледа и искреним разумевањем, занавек је умукао његов глас, смех, говор и разговор, занавек је заустављен Радов корак којим је увек журио да стигне у његово родно Стубо Ваљевско и на факултет, да уради планирано и испуни обећано. Занавек су прекрштене Радове честите руке – вредне, радне, којима нас је примао и поздрављао, којима је своју очинску земљу обрађивао и убирао плодове свог рада, којима је грлио, миловао и подизао своју децу Милицу и Богдана, да им да крила да полете у живот, и којима је исписивао формуле и мисли, уливајући знање својим студентима, и занавек су застали откуцаји Радовог срца пуног племенитости и људскости, у коме је било места за његову породицу, фамилију, рођаке, пријатеље, колеге и његове студенте.

Смрт је грубо име које се не осврће на вапај мајке, брата, супруге, деце, многобројне родбине и свих нас Радових. Судбина је изабрала где ће да засече и нанесе нам рану, бол и тугу, пресекавши Радову машту, планове, ишчекивања, жеље за животом и његов поглед у будућност. Удари судбине поломили су његов стас и снагу на којима је носио животни терет и оборили га и отргли са лица земље.

У свом животу Раде је имао свој живот. Све његове године, а имао их је 48, биле су тек на половини људског века, а испуњене су теретом, знојем, радом али и радошћу. Ако је живот један дан Раде је дошао тек до подне, а ипак живот је један трен, то је бљесак муње.

Раде се у животу суочио са тегобама живљења, радио, стекао род и пород, пријатеље, другове и познанике. Гајио је добро према људима, без обзира да ли су му род и помози Бог, или су само познаници и случајни пролазници. Много је више у животу давао, него што је узимао. Туђи бол је истински преживљавао, а о свом болу је нерадо причао. Радостима других се искрено радовао, а своју радост је тихо делио са нама.

Био је прави син својих родитеља, братски брат, искрени Мирин супруг, предиван Милицин и Богданов отац, рођак за вољење, пријатељ и друг за искрено пријатељство и дружење, уважен, цењен и поштован професор Универзитета.

Наш драги Раде је био сељачког рода, али је имао господско држање и топлу душу. Тукла га је кроз живот и врелина и хладноћа, али је томе одолевао, јер је био оличење чврстине, велике радне енергије, постојаног и правичног човека. Иако је често био под налетима тегоба, налазио је смисао у раду, домаћинству и породичној бризи.

Раде је био изврстан ђак. Завршио је Пољопривредну школу у Ваљеву, Пољопривредни факултет – Одсек за агрономију у Земуну 1982. године, магистарске студије 1989. године и докторску дисертацију под насловом «Модели породичних газдинстава усмерених на овчарску производњу у планинском подручју Србије» одбранио је 1995. године и стекао научну титулу: доктор биотехничких наука – област агрономија.

Радни однос на Пољопривредном факултету у Земуну засновао је крајем 1982. у својству асистента-приправника на предмету Организација и економика сточарске производње. У звање асистента изабран је 1990. а реизабран 1994. године, у звање доцента 1995. године, у звање ванредног професора изабран је 2001. године а у највише звање редовни професор Универзитета изабран је крајем 2006. и није стигао томе да се радује. У 2003. години обавио је шестомесечно стручно усавршавање у САД на Penn State Универзитету у Пенсилванији. Говорио је енглески и служио се руским језиком.

Професор др Радосав Томић обављао је послове секретара Катедре организације и економике производње, био је члан наставно-научног већа и члан Савета Пољопривредног факултета. Водио је као ментор многобројне дипломске радове, био ментор и члан комисија за оцену и одбрану магистарских теза и докторских дисертација, као и члан комисија за избор у наставно-научна звања.

Проф. др Радосав Томић је учествовао у писању 77 научно-стручних радова, практикума за вежбе студентима, монографија и 13 студија и пројеката. Држао је наставу на магистарским и докторским студијама,

понашао се професионално и врло одговорно водећи рачуна о угледу професије којој припада. Сви његови радови односе се на агроекономску проблематику третирајући: организацију и економику грана и линија сточарске производње; организационо-економске аспекте газдовања ловном привредом; менаџмент породичних пољопривредних газдинстава; организацију рада у пољопривреди; економско-еколошке аспекте развоја пољопривредне производње; пољопривредно саветодавство и др.

Држао је на окупу своје, уживао је да их што боље дочека, угости и разговори. Био је честит и достојанствен човек. Поседовао је родитељско и људско васпитање. Часно је кроз живот носио свој крст.

Раде је чувао породицу као очи своје и неумањену љубав према роду свом. Доказ његове племенитости је да никада никога није узео као оруђе, никада се никоме није улагивао, никада ништа није отео и увек је гледао своја посла. Умирање није казна него закон Божји, а живот умрлих је у памћењу нас живих. Отишао је Раде да нас сечека тамо где ћемо сви ми једног дана отићи.

Радова дела су предивна, а трагови кратког живљења јасно препознатљиви. Раде није толерисао нерад, незнање, лаж, непоштење и неправду. Знао је доста, много је радио и урадио. У раду је од других тражио много, али никада више него од себе. Показивао је како се треба односити према животним искушењима и опстајати у тешкоћама. Зрачио је снагом енергије, издржљивошћу, бистрином ума и стрпљивошћу, што је свима нама а посебно студентима деловало као извор надахнућа за успешнији рад.

Раде није робовао изреченим истинама, већ је стално изучавао, анализирао и проверавао. Истина је за њега била оно што се може провером доказати и критиковати разумом. У наш Институт за агроекономију и Пољопривредни факултет у Земуну, проф. др Радосав Томић је уградио своју животну и интелектуалну снагу и допринео њиховом развоју и имену, продубљујући и унапређујући агроекономску струку и науку. Одлазак тако великог ствараоца, врсног научног радника и поштованог професора и човека пуног људскости, радни људи Института за агроекономију и Пољопривредног факултета у Земуну доживљавају са осећајем ненадокнадивог губитка.

Приликом посете на Првој хируршкој клиници рекао ми је са осећањем надања: «Ако ми Бог да да изађем одавде – одржаћу у мају месецу све изгубљене часове, отићи ћу на Пољопривредни факултет у Новом Саду да урадим оно што сам изгубио, засадићу у моје Стубо 1 хектар ораха и 1 хектар воћњака, а вас молим да пазите на мог асистента Синишу – млад је да нешто не погрешите». О свему је мислио домаћински, професорски и људски.

Хвала нашем проф. др Радосаву – Раду Томићу за његов самопрегорни рад и велику људску озбиљност коју је носио у себи, за безброј пријатељских сусрета и искрено изговорених речи, за частан разговор, за много заједнички испијених кафа, за несебичну бригу коју је гајио према Институту и својим студентима, за пуно људско покриће. Наш Раде је оставио своја дела по којима ћемо га дуго препознавати. Гајићемо са много љубави и поштовања успомене на проф. др Радосава Томића – нашег Рада, на његов лик и дело и остаће нам у срцима и трајном сећању.

Нека наш Раде почива у миру вечне тишине. Нека његово срце и дух буду спокојни, лака му земља, вечна слава, неизмерно хвала и нека је милост Божја са њим.

Д и р е к т о р
Института за агроекономију
Проф. др Драгић Живковић

Говор декана Пољопривредног факултета на дан сахране Проф. др Радосава Томића

Поштована породицо, уважене колегинице и колеге, драги пријатељи. Данас имам најтежи задатак да се у име студената, наставника и сарадника Пољопривредног факултета опростим од нашег драгог пријатеља и колеге професора др Радосава Томића. Ово што ћу рећи свима нама овде добро је познато, али просто осећам потребу да у наредних неколико реченица евоцирам успомене на преминулог колегу, мада би могло да се каже неупоредиво више.

Колега Томић је после завршене средње школе у Ваљеву дошао на Факултет 1977. године и као бриљантан студент дипломирао у 23. години живота. Од тада је био стално запослен на Факултету и прошао сва звања, прошле године унапређен је у највише универзитетско звање редовног професора. Када сам говорио на његовој промоцији, било је лако, данас је много тешко. Тада је било лако јер сам универзитетској јавности са поносом могао да саопштим да професор Томић има објављених преко сто научних и стручних радова у међународним и домаћим публикацијама, наступе на међународним и домаћим конференцијама, монографије, књиге, пројекте. Са дивљењем сам могао да истакнем и много његових способности и врлина.

Ми његове колеге, његови студенти и сви запослени имали смо привилегију и част што смо могли да радимо и да се дружимо са њим. Био је омиљен међу студентима и колегама, према свима је био изузетно срдчан, радовао се људима и зато су га сви волели и поштовали.

Често смо свраћали код њега у кабинет знајући да нас тамо чека увек скувана кафа, да се договарамо, да чујемо његово мишљење, да затражимо савет, да се консултујемо, да се дружимо, јер је пленио добротом и искреношћу. Био је студиозан, аналитичан често и превише рационалан када је у питању посао. Али био је у личним односима веома емотиван, био је пожртвован отац, син, брат, супруг, кум и колега. Сећам се са коликим заносом и ентузијазмом је одлазио викендом у родно Стубо да помогне родитељима и онда би понедељком уз јутарњу кафу, помало уморан, са поносом причао како је живот на селу тежак али частан. Волео је живот, али нажалост није му се дало.

In Memoriam

И шта на крају рећи. Никада нећу разумети законе универзума по којима најбољи први одлазе.

За све што је урадио у животу хвала му, а у нашим срцима сваког дана ће бити присутан.

Нека му је вечна слава.

Проф. др Небојша Ралевић